

ÇOKSATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARI

RICK RIORDAN

APOLLON'UN
GÖREVLERİ

8. Baskı

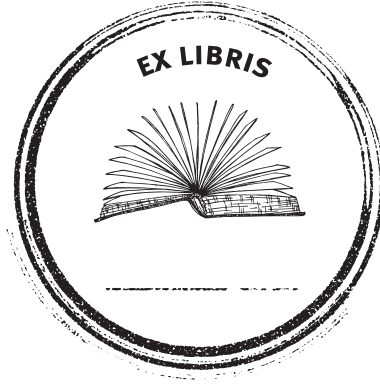
Çeviren:
Esen Gür

ÜÇÜNCÜ KİTAP
YANAN DEHLİZ

X-
LIB
RIS

APOLLON'UN GÖREVLERİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP YANAN DEHLİZ

Exlibris, kitap kapağının içinde veya ilk sayfalarda yer alan bir resimdir. Kitabın sahibini tanıtan, kitapla sahibi arasında bağ kuran bir tasarım ürünüdür. Kitap, exlibris'in üzerinde adı yazan okura, okur da artık o kitaba aittir. Ödünç alan kişi, okur okumaz kitabı sahibine geri vermelidir. İlk kullanımı Antik Mısır'a kadar uzanan bu kitap damgalarıyla, genç kitapseverler kendi benzersiz dünyalarını sayfaların arasına taşıyabilirler.

APOLLON'UN GÖREVLERİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP
YANAN DEHLİZ

RICK RIORDAN

Çeviri: Esen Gür

*Trajedinin ilham perisi Melpomene'ye,
Yaptığını beğenmişindir umarım*

Karanlık Kehanet

*Hatıranın ördüğü sözler ateşe atılacak
Yeni ay doğacak burada Şeytan Dağı'nda
Dönüşmüş efendi zorlu bir görevle karşılaşacak
Tiber sayısız bedenle kaplanınca*

*Yine de güneş güneye devam etmeli
Karanlık dehlizler ve ölümlü kavrulmuş topraklar boyunca
Bulmak için hızlı beyaz atın sahibini
Ve ondan almak için bulmacacının nefesini zorla*

*Lester batıdaki saraya gitmelidir
Buluyor Demeter'in kızı antik köklerini
Yolu yalnız toynaklı rehber bilir
Ve kendi düşmanının botlarıyla yürümeyi*

*Üçü bilindiğinde ve Tiber'e sağ varıldığında
O zaman işte başlayacak Apollon oynamaya*

1

*Apollon'dum bir zamanlar
Şimdi Labirent'te bir sıçan
Acil yardım. Ve biraz poğaçça*

Hayır.

Hikâyemin bu kısmını paylaşmayı reddediyorum. Dört bin küsur yıllık ömrümün en kötü, en utanç verici ve en korkunç haftasıydı. Trajedi. Felaket. Kalp kırıklığı. Anlatmayacağım.

Hâlâ burada mısınız? Gidin başımdan!

Fakat heyhat, korkarım başka seçeneğim yok. Hiç şüphe yok ki Zeus, hikâyeyi anlatmamı, cezanın bir parçası olarak görüyor.

Beni, bir zamanların yüce ilahı Apollon'u sivilceli, göbekli ve Lester Papadopoulos adında bir ergene çevirmek yetmedi ona. Antik dünyanın beş büyük kâhinini üç şeytani Roma imparatorunun elinden kurtarmak üzere son derece tehlikeli bir görev yollamak da yetmedi. Bir zamanlar ev sevdiği oğlunu –yani beni– Meg isimli on iki yaşındaki çokbilmiş bir meleze köle yapmak da yetmedi.

Kalkmış bir de bu utancı gelecek kuşaklara aktarmak üzere kayıt altına almamı istiyor.

Pekâlâ. Ama uyardı demeyin. Önümüzdeki sayfalarda sizleri yalnızca acı bekliyor.

Nereden başlasam?

Hah. Kıvrıcık ve Meg'den tabii ki.

İki gün boyunca Labirent'te yol aldık. Karanlık ve dipsiz çukurlardan, zehirli göllerden ve Çin malı plastik eşyalar satan dükkânlarla bayat kumpir satan büfelerin bulunduğu yıkık dö-kük AVM'lerden geçtik.

Labirent, içindekileri dehşete düşüren bir yer. Ölümlü dünyanın hemen bir alt katmanında, zaman dahil hiçbir fizik kuralına uymadan, bir örümcek ağı gibi bodrumları, kanalizasyonları ve unutulmuş tünelleri birbirine bağlıyor. Labirent'e Roma'daki bir rögardan* girip on metre yürüdükten sonra kapıyı açınca kendinizi Buffalo, Minnesota'daki bir palyaço eğitim kampında bulabilirsiniz. (Ay onu hiç sormayın. Travmaydı resmen.)

Bana kalsa Labirent fikrini tamamen devre dışı bırakırdım. Ancak ne yazık ki Indian'a da verilen kehanet gayet netti: *Karanlık dehlizler ve ölümlü kavrulmuş topraklar boyunca. Ay ne tatlı! Yolu yalnız toynaklı rehber bilir.*

Ve fakat toynaklı rehberimiz satir Kıvrıcık Çalıcı'nın yol mol bildiği yoktu.

"Kayboldun, değil mi?" dedim kırkıncı kez.

"Hiç de bile!" diye itiraz etti.

---

* Kanalizasyona inmek ve tıkanıklığı gidermek üzere yapılmış özel baca. (e.n.)

Bol pantolonu, yeşil batik tişörtü ve özel üretim bir çift New Balance 520'nin içinde oynayan keçi toynaklarıyla önden yürüdü. Kıvırcık saçlarını kırmızı örgü bir bere saklıyordu. Bu kılıkla nasıl oluyordu da insana benzediğini düşünüyordu hiçbir fikrim yok. Boynuzlarının tümseği berenin altından bariz belliydi. Ayakkabıları günde elli kere toynaklarından çıkıyordu ve ben artık her seferinde gidip spor ayakkabısını bulup getirmekten çok sıkılmıştım.

Koridorun sonunda durdu, yol ikiye ayrılıyordu. Her iki yön boyunca kabaca yontulmuş taşlarla örülü duvarlar karanlığa doğru uzayıp gidiyordu. Kıvırcık incecik keçi sakalını çekiştirdi.

“Ee?” diye sordu Meg.

Kıvırcık bir an ürktü. O da tıpkı benim gibi Meg'in memnuniyetsizliğinden korkar olmuştu.

Gerçi Meg McCaffrey korkutucu *görünmüyordu*. Yaşına göre ufak tefekti, trafik ışığı renklerindeki kıyafetleri –yeşil elbise, sarı çorap, kırmızı boğazlı ayakkabılar– tünellerdeki onca sürünmemizin neticesinde yırtık pırtık ve leş gibiydi. Oğlan çocuğu gibi kesilmiş koyu renk saçlarının arasına örümcek ağları girmişti. Kedi gözlüğünün camları o kadar kirliydi ki önünü gördüğünden şüpheliydim. Sonuç olarak Meg o an, aşırı çekişmeli bir salıncak kavgasından henüz çıkmış bir anaokulu öğrencisine benziyordu.

Kıvırcık sağdaki tüneli işaret etti. “Be-ben Palm Springs'in şu tarafta olduğundan eminim.”

“Eminim derken?” dedi Meg. “Hani şu üçümüz birden tuvalete dalıp da klozete oturmuş bir kiklopla karşılaştığımız zamanki gibi mi mesela?”

“O benim suçum değildi!” diye itiraz etti Kıvırcık. “Hem bu yönün *kokusu* doğru gibi. Şey gibi kokuyor... Kaktüs.”

Meg havayı kokladı. “Ben kaktüs kokusu almıyorum.”

“Meg,” dedim, “satır bizim rehberimiz. Ona güvenmekten başka çaremiz yok.”

Kıvırcık pofladı. “Desteğin için teşekkürler dostum. Ha bu arada: Memleketin ta öbür ucundan Indianapolis’teki bir domates bostanına sihirle yaka paça getirilmek benim fikrim değildi!”

Bunlar çok cesur sözlerdi ama Kıvırcık gözlerini Meg’in parmaklarındaki yüzüklerden ayırmıyor, muhtemelen Meg’in her an altın bıçaklarını çağırıp kendisini oğlak çevirme yapacağından korkuyordu.

Meg’in ekinlerin tanrıçası Demeter’in kızı olduğunu öğrendiğinden beri, Kıvırcık ondan benden korktuğundan daha çok korkuyordu, ki ben eski bir Olimpos tanrısıyım. Hayat hiç adil değil.

Meg burnunu sildi. “İyi, peki. Ben sadece burada dolana dolana iki gün kaybedeceğimizi düşünmemiştim. Yeni aya—”

“Üç gün kaldı,” dedim sözünü keserek. “Biliyoruz.”

Belki fazla kaba bir hareketti ama kehanetin diğer kısmıyla ilgili bir hatırlatmaya hiç ihtiyacım yoktu. Biz bir sonraki kâhini bulmak üzere güneye doğru seyahat ederken, arkadaşımız Leo Valdez de bronz ejderhasıyla Romalı melezlerin Kuzey Kaliforniya’daki eğitim kampı olan Jüpiter Kampı’na doğru yola çıkmıştı. Bir an önce oraya varıp melezleri üç gün sonraki yeni ayla ortaya çıkacak yangın, ölüm ve diğer çeşitli felaketlere karşı uarması gerekiyordu.

Ses tonumu yumuşatmayı denedim. “Leo ve Romalıların ku-

zeyden gelen her ne ise onunla baş edebileceklerini varsaymamız gerekiyor. Bizim görevimiz başka.”

“Yangınımız da,” diyerek iç çekti Kıvırcık.

“O ne demek?” diye sordu Meg.

Kıvırcık son iki gündür yaptığı gibi gene kaçamak bir cevap verdi. “Konuşmasak daha iyi... Burada yani.”

Sanki duvarların kulağı varmış gibi endişeyle etrafına bakındı ki bu olmayacak şey değildi. Labirent kanlı canlı bir yapıydı. Hatta bazı koridorlardan gelen kokuları düşünecek olursak Labirent'in en azından bir kalın bağırsağının olduğundan emindim.

Kıvırcık göğsünü kaşdı. “Sizi elimden gelen en çabuk şekilde oraya götüreceğim,” dedi. “Ancak Labirent'in kafası başka türlü çalışıyor. En son Percy'yle buradayken...”

En yakın dostu Percy'yle olan eski maceralarını her anlatışında olduğu gibi yüzüne yine bir hüznün çöktü. Ona hak vermiyor değildim. Percy her zaman yanınızda olmasını isteyeceğiniz bir melezdı. Ancak ne yazık ki satirimiz gibi kolaylıkla domates bostanına çağrılmıyordu.

Elimi Kıvırcık'ın omzuna koydum. “Elinden geleni yaptığını biliyoruz. Hadi devam edelim. Bu arada kaktüs kokusunun yanı sıra kahve ve poğaçı kokusu da alabilirsen süper olur.”

Sağdaki tünel boyunca rehberimizi takip ettik.

Kısa süre sonra geçit daralıp sivrildi ve bizi tek sıra halinde sürünmeye zorladı. Ben olabilecek en güvenli yerde, ortadaydım. Bu size çok cesurca gelmeyebilir ama Kıvırcık, Toynaklı İhtiyar Heyeti'nin bir üyesi, Yabanın Efendilerinden biriydi. Özel güçlerinin olduğu söyleniyordu ama ben daha hiç şahit olmamıştım.

Meg de ikiz bıçaklarını ustaca savurmanın yanı sıra ceplerine doldurduğu bahçe tohumlarıyla Indianapolis'te mucizeler yaratmıştı.

Bense günden güne zayıf düşüyor ve savunmasız kalıyordum. Bir anlık ilahi ışığımla kör ettiğim İmparator Commodus'la yaptığımız savaştan bu yana eski ilahi güçlerimin yüzde birine bile sahip değildim. Savaş ukulelemi tutan parmaklarım gevşemişti. Okçuluk yeteneğim körelmişti. O tuvaletteki kiklopa attığım oku bile tutturamamıştım. (Hangimiz daha çok utanmıştı bilemiyorum.) Ayrıca uyanırken gördüğüm hayaller daha da sıklaşmış ve yoğunlaşmıştı.

Endişelerimi arkadaşlarımla paylaşmamıştım. Henüz.

Güçlerimin şu an şarj olduğuna inanmak istiyordum. Olimpos'tan yeryüzüne düşmüş ve Ocak ayında kendimi Manhattan'da bir çöp tenekesinde bulmuştum. Şu an Mart ayındaydık. Bu, tam iki aydır insan olduğum anlamına geliyordu. Bu şekilde ölümlü kaldığım sürece daha da zayıf düşecek ve eski ilahi formuma kavuşmam daha da zorlaşacaktı.

Zeus'un beni bu şekilde cezalandırdığı önceki iki seferde de böyle mi olmuştu? Hatırlamıyordum. Bazı günler ambrosianın tadını, güneş arabamı çeken atların isimlerini, hatta kız kardeşim Artemis'in yüzünü bile hatırlamıyordum. (Başka zaman olsa kız kardeşimin yüzünü hatırlamamaya "Aman ne iyi!" derdim ama şimdi onu çok özliyordum. Ve *sakın* bunu ona söyleyeyim demeyin.)

Koridor boyunca süründük. Sihirli Dodona Oku sadağın içinde cep telefonu gibi titriyor, sanki "Beni çıkar da bana bir şey danış," diyordu.

**Roma imparatorlarının en korkulanı...
Bulmacalarla konuşan bir kâhin...
Tüm zamanların en işe yaramaz ölümlü
bedenine hapis bir tanrı...**

Zeus tarafından cezalandırılarak yeryüzüne gönderilen bir zamanların ihtişamlı tanrısı Apollon, artık Lester Papadopoulos adında ölümlü ve şaşkın bir yeniyetme. Olimpos Dağı'ndaki yerine geri dönebilmek ve görkemine yeniden kavuşabilmek için karanlığa teslim olmuş kâhinleri eski hâline döndürmesi lazım. Üstelik tüm bunları tanrısal hiçbir gücü olmadan ve Demeter'in akılalmaz kızı Meg'in emrindeyken başarması gerekiyor. *Sağ ol be baba.*

Lester arkadaşlarının yardımıyla Melez Kampı'ndaki ve Meg'in Karanlık Kehanet'i dillendirdiği Indianapolis'teki görevlerinden sağ çıkmayı başardı. Meg'in Indianapolis'te Hafıza Tahtı'nda otururken sarf ettiği sözcükler, Roma imparatorlarından oluşan kötücül bir triumvirate'nin Jüpiter Kampı'na saldıracağını haber veriyordu. Şimdi ise, Leo kampı uyararak için Festus'la birlikte önden uçarken, Lester ve Meg'in Labirent'e girerek üçüncü imparatoru ve bulmacalarla konuşan bir kâhini bulmaları gerekiyor. Felaket habercisi kehanetin umut veren tek bir dizesi var: *Yolu yalnız toynaklı rehber bilir.*

Satır bir rehber ihtiyacı olacak ve Meg,
kimi çağıracağını çok iyi biliyor...

